

**اعلامیه کمیته مرکزی سازمان کارگران انقلابی ایران (راه کارگر)
به مناسبت شانزده همین سالگرد قتل عام زندانیان سیاسی شهریور 67**

نباید گذاشت آن جنایت فراموش شود

در تاریخ مردم هر کشوری، لحظاتی هستند که نمی توان و نباید به فراموشی گذاشته شوند. و شهریور 67 در ایران، از آن لحظات تاریخی است. به این دلیل که در تابستان آن سال، اوج سبوعیت و جنایت پیشگی يك رژیم مذهبی در برابر اوج فداکاری و از جان گذشتگی فرزندان رشید مردم به نمایش گذاشته شد.

در آن شهریور خونین، به دستور شخص ولی فقیه رژیم اسلامی(خمینی) ، هیات های مرگ به زندان ها اعزام شدند و زندانیان سیاسی در بند را در برابر سه سؤال تفتیش عقایدی قرار دادند و سپس به چوبه های دار آویختند. و این جنایت هولناک نه در يك بند، یا در يك زندان، یا در زندان های يك شهر، که در زندان های سراسر ایران انجام گرفت. به گونه ای که ظرف چند هفته هزاران زندانی سیاسی که دوران محکومیت خود را می گذراندند، بی هیچ دلیل و مدرک جدیدی، توسط هیئت های مرگ، به مرگ محکوم شدند و توسط جلادان سیاهپوش و سر تراشیده به چوبه های دار آویخته شدند.

این جنایت هولناک ، تنها از عهده ی رژیمی بر می آمد و می آید که به هیچ قانون و منطقی پایبند نیست؛ جان انسان ها در برابر هدف هایش هیچ ارزشی ندارد؛ و اصل بقای حکومت دینی شان، انجام هر جنایتی را مجاز می سازد. و دیدیم که جنایت هولناک تابستان 67 تنها مورد نبود، هر چند سیاهترین و ددمنشانه ترین بود. و پس از آن نیز شاهد قتل های زنجیره ای و ترورهای سیاسی در چهارگوشه عالم نیز بوده ایم.

اما اگر کشتار سیاه تابستان 67 سند آشکار اوج جنایت پیشگی رژیم اسلامی است، هم زمان نیز بیانگر اوج فداکاری و از جان گذشتگی نسلی است که حاضر شد در راه آمل و آرزوهای مردمی، به درخواست های مرگ پیشه گان نه به گوید و اجازه ندهد که شرف انسانی اش به بازی گرفته شود. آن شیردلانی که غافلگیرانه در برابر هیئت های مرگ خمینی سر بلند ایستادند و مرگ را پذیرا شدند، اوج نفرت خود از رژیم تباهی و اوج پیوستگی خود با آرمان های مردمی را به نمایش گذاشتند.

اما امروز تنها یادآوری عظمت آن فداکاری شیردلان زندانی، و تشریح اوج جنایت پیشگی رژیم اسلامی کافی نیست. باید که خشم و نفرت خود علیه این جنایت هولناک را به جنبش گسترده ی دادخواهی تبدیل کرد. باید که با جمع آوری گسترده مدارک و شواهد، که تاکنون نیز انجام گرفته، زمینه های سازماندهی يك اعتراض بین المللی علیه آمران و عاملان آن جنایت را بوجود آورد. باید که وجدان های بیدار مردم جهان را به یاری طلبید و اجازه نداد آن خون های ریخته به هدر رود. به این منظور می توان در شهری های گوناگون کشورهای مختلف که ایرانیان آزاده حضور دارند، در سال روز آن جنایت فجیح، با ارائه شواهد و مدارک، وجدان های مردم این کشورها را به یاری گرفت، می توان سازمان های گوناگون مدافع حقوق انسانی را به هم کاری طلبید. و برای تداوم جنبش دادخواهی می توان با تشکیل کمیته های دادخواهی متشکل از بازماندگان آن قربانیان، زندانیان سیاسی از بند رسته و فعالین سیاسی مشتاق در هر شهر، و پیوند آن با کمیته های مشابه در دیگر شهرها و کشورها، جنبش گسترده ای بوجود آورد. جنبشی که می تواند با گسترش ارتباطات بین المللی خود و با جمع آوری مدارک و شواهد و استفاده از تلاش های تاکنونی، جنبش دادخواهی قربانیان تابستان 67 را به اهرم گسترده فشار علیه رژیم اسلامی تبدیل کند و با پیوند با دیگر تلاش های مبارزاتی، در راه از میان برداشتن این رژیم تباهی گام های مثبتی به پیش بردارد.

کمیته مرکزی سازمان کارگران انقلابی ایران (راه کارگر)